

LETOPISI NARNIJE

KONJ I
NJEVOV DEČAK

K. S. LUIS

Preveo
Zoran Jakšić

Lažuna

Naslov originala

C. S. Lewis

THE HORSE AND HIS BOY

Text Copyright © C. S. Lewis Pte Ltd 1954

Illustrations © C. S. Lewis Pte Ltd 1954

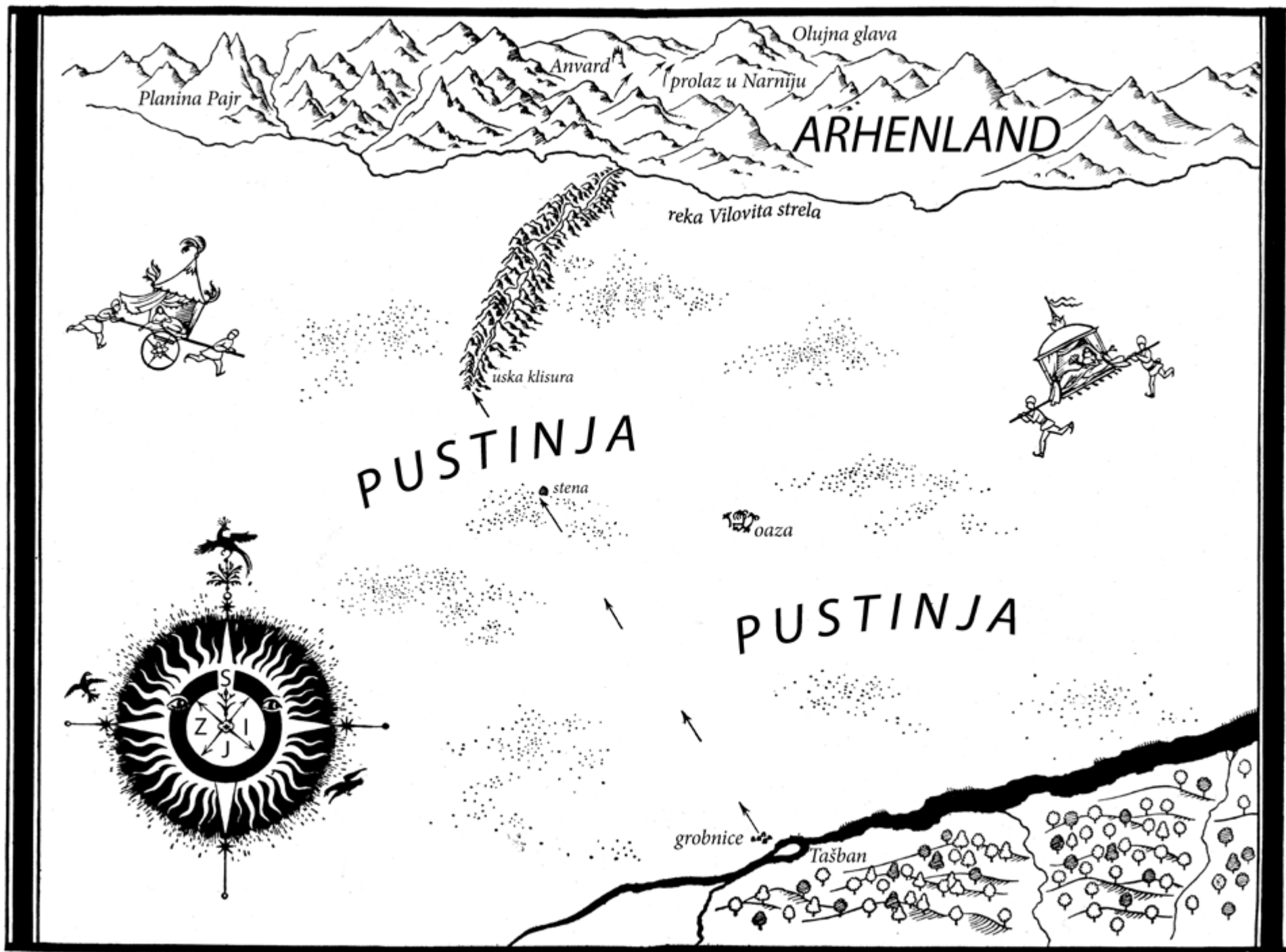
Translation Copyright © 2006 za srpsko izdanje, LAGUNA

Za Dejvida i Dagleasa Grešama

SADRŽAJ

1. <i>Kako je Šasta krenuo na put.</i>	11
2. <i>Usputna pustolovina.</i>	23
3. <i>Na dverima Tašbana.</i>	35
4. <i>Šasta među Narnijcima.</i>	46
5. <i>Princ Korin.</i>	57
6. <i>Šasta među grobnicama.</i>	69
7. <i>Aravis u Tašbanu.</i>	78
8. <i>U Tizrokovoj kući.</i>	90
9. <i>Preko pustinje.</i>	100
10. <i>Pustinjak iz Južne močvare.</i>	111
11. <i>Nepoželjni saputnik.</i>	122
12. <i>Šasta u Narniji.</i>	133
13. <i>Bitka kod Anvarda.</i>	144
14. <i>Kako je Bri postao mudriji konj.</i>	155
15. <i>Rabadaš Smešni.</i>	166

Kako je Šasta krenuo na put

Ovo je priča o pustolovini koja se odigrala u Narniji, Kalormenu i zemljama između njih, u zlatno doba kada je Piter bio vrhovni kralj Narnije, a njegov brat i dve sestre vladari pod njim.

Tih dana, na dalekom jugu Kalormena, kraj malog morskog zatona živeo je siromašni ribar po imenu Aršiš, a s njim je živeo dečak koji ga je oslovljavao sa „oče“. Dečak se zvao Šasta. Gotovo svakog dana Aršiš je izjutra odlazio čamcem na ribarenje, a po podne bi upregao magare u kola, natovarivši kola ribom i odlazio otprilike milju na jug prema selu da je prodaje. Ako je prodaja išla valjano, stigao bi kući srazmerno dobro raspoložen i ništa ne bi govorio Šasti, ali ako je prodaja bila loša, našao bi mu neku grešku i ponekad ga istukao. Uvek je bilo moguće naći mu grešku jer Šasta je imao mnogo posla, krpio je i prao mreže, kuvao večeru i čistio kolibu u kojoj su živeli.

Šastu nije bilo nimalo briga ni za šta od onoga što se pružalo južno od njegovog doma jer je jednom ili dvaput otišao do sela sa Aršišom i znao je da tamo nema bogzna čega zanimljivog. Po selu je samo sretao ljude upravo onakve kakav mu je i otac – ljude u dugim, prljavim odorama i drvenim cipelama zavrnutim na vrhu, s turbanima na glavama i bradate,

i svi su veoma sporo pričali između sebe o stvarima koje su zvučale dosadno. Ali veoma ga je kopkalo sve što se nalazilo severno, jer tamo niko nije nikada odlazio, a njemu nije bilo dozvoljeno da tamo ide sam. Dok bi tako sedeo pred vratima i krpio mreže, sasvim sam, često bi ka severu uputio pogled pun želje. Nije video ništa izuzev travnate padine što se uspinjala prema izdignutoj zaravni, a iza je bilo nebo s tek pokojom pticom.

Ponekad, kada bi Aršiš bio tu, Šasta bi upitao: „O, oče moj, šta se nalazi iza onoga brega?“ A ribar bi onda, ako nije bio dobro raspoložen, lupio Šasti zaušku i rekao mu da gleda svoja posla. Ili bi rekao, ako bi bio pomirljivo raspoložen: „O sine moj, ne dopusti da um tvoj zavode tako zaludna pitanja. Jer reče jedan pesnik: 'Bavljenje poslom jeste koren napretka, ali oni što pitaju o onome što ih se ne tiče upravljaju brod lakomislenosti ka stenju nemaštine.'“

Šasta je mislio da iza brda sigurno postoji neka čudesna tajna koju otac želi da sakrije od njega. A zapravo, ribar je tako govorio jer ni on sam nije znao šta je na severu. Niti ga je bilo briga. Bio je vrlo praktičnog duha.

Jednog dana sa juga stiže stranac koji nije ličio ni na jednog čoveka koga je Šasta ikada video. Jahao je na stamenom šarcu duge grive i repa, sa srebrom optočenim stremenom i đemom. Iz sredine njegovog svilenog turbana dizao se šiljak šlema, a na grudima je nosio lančanicu. O boku mu je visila ogromna, zakrivljena sablja, okrugli štit okovan ukrasnim zakivcima od bronce, a u desnoj ruci nosio je koplje. Njegovo tamnoputo lice nije iznenadilo Šastu jer su svi stanovnici Kalormena bili takvi; međutim, jeste ga iznenadila čovekova brada – grimizno obojena, kovrdžava i sva svetlucava od mirišljavog ulja. Ali Aršiš je po zlatu na strančevoj goljoj ruci znao da je to ili jedan od Tarkana ili neko od velikih gospodara,

pa je kleknuo i poklonio se sve dok mu brada nije dodirnula zemlju, dajući Šasti znakove da i on klekne.

Stranac je zahtevao da mu ponude gostoprimstvo za tu noć, što, razume se, ribar nije smeo da odbije. Za večeru su pred Tarkana izneli sve najbolje što su imali (o čemu ovaj nije imao bogzna kakvo mišljenje), a Šasta je, kao i uvek kada je ribar imao društvo, dobio parče hleba, pa je morao da ode iz kolibe. U takvim prilikama obično je spavao s magarcem u maloj štali sa slamnatim krovom. Ali bilo je prerano za spavanje, pa je Šasta, koga nikada nisu naučili da je nepristojno prisluškiivati iza vrata, seo uva prislonjenog na pukotinu u drvenom zidu kolibe da čuje o čemu to pričaju odrasli. I evo šta je čuo.

„A sad, o domaćine moj“, rekao je Tarkan, „nameračio sam se da kupim tog tvog dečka.“

„O gospodaru moj“, odvrati ribar (a Šasta je po laskavom tonu naslutio pohlepni izraz koji mu se pojavio na licu dok je to govorio), „kakvu cenu može da ište sluga tvoj, koliko god da je siromašan, da u ropstvo proda jedino dete i svoju rođenu krv i meso? Zar nije jedan pesnik rekao: 'Prirodna milošta gušća je od čorbe, a potomstvo dragocenije nego granat.'“

„Zaista je tako“, odvrati gost suvo. „Ali drugi pesnik isto tako je rekao: 'Onaj što pokušava da obmane razboritog već je krenuo da razgoliti leđa sopstvena za bič.' Neka preko tvojih ostarelih usana ne prelazi laž. Taj dečak ti očevidno nije sin, jer obraz ti je taman poput mog, a dečak je plavokos i bele kože, poput onih prokletih ali prekrasnih varvara što naseljavaju daleki sever.“

„Kako je to lepo rečeno“, odgovori ribar, „da mačeve mogu zaustaviti štitovi, ali da oko mudrosti probija sve prepreke! Znaj onda, o moj strašni goste, da se zbog svog krajnjeg siromaštva nikada nisam ženio i da nemam dece. Ali iste one

godine u kojoj je Tizrok (neka nam doveka živi) otpočeo svoju uzvišenu i plemenitu vladavinu, jedne noći kada je mesec bio pun, bogovima se prohtelo da me liše sna. Zbog toga sam ustao iz kreveta u ovoj stračari i otišao do plaže da se osvežim gledanjem u vodu i mesec i da se nadišem svežeg vazduha. A onda sam čuo kako preko vode do mene dopire zvuk kao od vesala, a onda, što kažu, slab plač. I ubrzo potom plima dogna do suvog tla mali čamac u kome nije bilo ničega osim čoveka izmršavelog od velike gladi i žeđi koji je, činilo se, umro koji trenutak pre (jer još je bio topao), prazne mešine za vodu i

jednog deteta, još živog. 'Bez sumnje, rekoh, 'ovi nesrećnici pobjegli su sa olupine nekog silnog broda, ali usled čudesne igre bogova, stariji je sebe izgladnjivao ne bi li sačuvarao dete u životu, pa je izdahnuo nadomak kopna.' Stoga, setivši se da bogovi ne propuštaju da nagrade onoga ko pokaže naklonost prema stradalnicima, a gonjen samilošću (jer vaš sluga je čovek mekog srca)...“

„Izostavi sve te prazne reči sebi u hvalu“, prekide ga Tarkan. „Dovoljno je znati da si uzeo dete – pa si u njegovom radu cedio desetostruku vrednost hleba kojim si ga hranio, kao što svako može videti. A sad mi smesta reci koju cenu tražiš za njega, jer zamara me tvoja pričljivost.“

„Vi ste lično izustili“, odgovori Aršiš, „da mi je dečakov rad bio od neprocenjive vrednosti. To se mora uzeti u obzir prilikom određivanja cene. Jer ako prodam dečaka, moram bez sumnje ili kupiti ili unajmiti drugoga da obavlja njegov posao.“

„Daću ti za njega petnaest polumeseca“, reče Tarkan.

„Petnaest!“, kriknu Aršiš glasom koji je bio nešto između cviljenja i vriska. „Petnaest! Za uzdanicu moje starosti i radost očiju mojih! Ne rugaj se mojoj sedoj bradi, koliko god da si Tarkan. Moja cena je sedamdeset.“

U toj tački Šasta ustade i na prstima ode. Čuo je sve što je želeo, jer slušao je ranije ljude kako se pogađaju u selu i znao je kako se to radi. Bio je sasvim siguran da će ga Aršiš na kraju prodati za svotu mnogo veću od petnaest polumeseca i mnogo manju od sedamdeset, ali da će njemu i Tarkanu biti potrebni sati da bi se sporazumeli.

Ne smete zamišljati da se Šasta imalo osećao kao što bismo vi ili ja kada bismo upravo čuli da naši roditelji razgovaraju o tome da nas prodaju u roblje. Kao prvo, život mu i inače nije bio mnogo bolji od ropstva; po svemu što je znao,

gospodstveni stranac na velikom konju možda bi prema njemu bio i blaži nego Aršiš. Drugo, priča o tome kako je nađen u čamcu ispunila ga je uzbuđenjem i osećanjem olakšanja. Često je bio nespokojan jer, koliko god da se trudio, nikako nije mogao da se natera da voli ribara, a znao je da jedan dečak treba da voli svoga oca. A sada se, po svemu sudeći, ispostavljalo da nije ni u kakvom srodstvu s Aršišom. To mu je skinulo veliki teret sa srca. „Pa mogao bih biti bilo ko!“, pomislio je. „I sam bih mogao biti sin Tarkana – ili sin Tizroka (neka nam dovekâ živi) ili nekog božanstva!“

Stajao je napolju, na travnatoj površini ispred kolibe dok je tako razmišljao. Sumrak se brzo spuštao i već su se pojavile zvezda ili dve, ali poslednji zraci sunca još su se videli na zapadu. Nedaleko odatle pasao je strančev konj, ovlašno vezan za gvozdenu alku u zidu štale za magarca. Šasta mu priđe i potapša ga po vratu. Ovaj nastavi da čupka travu i nije ni obraćao pažnju na njega.

Onda Šasti na um pade nešto drugo. „Pitam se kakva li je vrsta čoveka taj Tarkan“, reče on naglas. „Bilo bi sjajno kada bi bio dobar. Neki robovi po kućama velikih gospodara ne rade gotovo ništa. Oblače finu odeću i jedu mesa svaki dan. Možda me odvede u rat, pa ću mu spasti život u bitki, a onda će da me oslobodi i usvoji za sopstvenog sina i dâ mi palatu, kočije i oklop. Ali opet, možda je grozan i surov čovek. Možda me natera da idem da radim u polju okovan u lance. Voleo bih kada bih znao. Kako da saznam? Kladim se da njegov konj zna, samo kada bi mogao da mi kaže.“

Konj podiže glavu. Šasta mu pogladi njušku meku poput satena i reče: „Voleo bih da *ti* umeš da govoriš, stari družo.“

A onda mu se na časak učini da sanja jer sasvim razgovetno, mada tihim glasom, konj reče: „Pa umem.“

Šasta mu se zapilji u krupne oči, a njegove sopstvene postadoše gotovo iste tolike od zaprepašćenja.

„Kako li si *ti* naučio da pričaš?“, upita on.

„Pst! Ne tako glasno“, odvrati konj. „Tamo odakle ja dolazim, gotovo sve životinje govore.“

„A gde li je to?“, upita Šasta.

„Narnija“, reče konj. „Srećna zemlja Narnija – Narnija planinâ pokrivenih vresištima i dolova majčine dušice, Narnija s mnogo reka, Narnija žuboravih klanaca, pećina obraslih mahovinom i dubokih šuma što odzvanjaju od čekića patuljaka. Oh, taj slatki vazduh Narnije! Sat života tamo bolji je nego hiljadu godina u Kalormenu.“ On dovrši uz njištanje koje je zvučalo kao uzdah.

„Kako si dospao ovamo?“, upita Šasta.

„Otet sam“, reče konj. „Ili ukraden, ili zarobljen, kako god ti se najviše sviđa da to zoveš. U to vreme bio sam tek ždrebe. Majka me je upozoravala da ne lutam po južnim padinama, prema Arhenlandu i dalje, ali nisam hteo da je slušam. I, tako mi Lavlje grive, platio sam za svoje budalasto ponašanje. Sve ove godine bio sam rob ljudskih bića, skrivao svoju pravu prirodu i pretvarao se da sam mutav i beslovesan kao *njihovi* konji.“

„Zašto im nisi rekao ko si?“

„Nisam tolika budala, eto zašto. Da su samo jednom videli da umem da govorim, pravili bi predstavu od mene po vašari-ma i čuvali me pažljivije nego ikada. Nestala bi mi i poslednja šansa za beg.“

„A zašto...“, počeo Šasta, ali ga konj prekinu.

„Slušaj me sad“, reče on. „Ne smemo traćiti vreme na zaludna pitanja. Želiš da znaš kakav je moj gospodar, Tarkan Anradin? Pa, rđav je. Ne previše rđav prema meni, jer ratni konj previše košta da bi se s njime previše loše postupalo. Ali za

tebe je bolje da noćas padneš mrtav nego da sutra budeš ljudski rob u njegovoj kući.“

„Onda je najbolje da smesta pobeđem“, reče Šasta, veoma prebledevši.

„Da, tako je“, reče konj. „Ali zašto ne pobeđeš sa mnom?“

„I ti ćeš da bežiš?“

„Da, ako ti pođeš sa mnom“, odgovori konj. „Ovo je prilika za obojicu. Vidiš, ako pobeđem bez jahača, svako ko me vidi reći će 'odbegli konj' i brže-bolje dati se za mnom. Uz jahača, imao bih izgleda da se izvučem. Tu možeš da mi pomogneš. S druge strane, ti ne bi daleko odmakao na te dve tvoje šašave noge (kako bezvezne noge vi ljudi imate!) a da te ne stignu. Ali na meni možeš uteći bilo kom konju u zemlji. U tome ja tebi mogu pomoći. Uzgred, pretpostavljam da umeš da jašeš?“

„Oh, da, razume se“, reče Šasta. „To jest, jahao sam magarca.“

„Šta si jahao?“, odvrati konj uz najdublji prezir. (Ili je to barem nameravao. Zapravo je to iz njega izbilo kao neka vrsta njiske – „Šta si ja-ha-hi-hi-hi?“ Naglasak konja koji govore uvek postane konjastiji kada se razgneve.

„Drugim rečima“, nastavi on, „*ne umeš* da jašeš. To jeste nevolja. Moraću da te podučavam kako budemo napredovali. Ako već ne umeš da jašeš, umeš li bar da padneš?“

„Pretpostavljam da svak ume da padne“, reče Šasta.

„Hoću da kažem, umeš li da padneš, pa da se digneš bez plakanja, da ponovo uzjašeš i ponovo padneš, pa da se ipak ne plašiš padanja?“

„Po-pokušaću“, reče Šasta.

„Jadna zverčica“, reče konj blažim tonom. „Zaboravio sam da si samo ždrebe. Napravićemo mi valjanog jahača od tebe u svoje vreme. A sad – ne smemo poći dok ona dvojica u kućici ne zaspe. U međuvremenu možemo da pravimo planove.

Moj Tarkan krenuo je na put ka severu, prema velikom gradu, Tašbanu samom i dvoru Tizrokovom...“

„Ma“, reče Šasta prilično preneraženim glasom, „zar ne treba da kažeš: 'Neka nam dovek živim?'“

„Zašto?“, upita konj. „Ja sam slobodni Narnijac. Zašto bih ja govorio kao robovi i budale? Ne želim da on večno živi, a znam da neće živeti večno, želeo ja to ili ne. A vidim da si i ti sa slobodnog Severa. Nećemo više taj južnjački žargon između tebe i mene! A sad, da se vratimo našim planovima. Kao što rekoh, moje ljudsko biće krenulo je na put prema severu i Tašbanu.“

„Da li to znači da nam je bolje da idemo na jug?“

„Mislim da ne“, reče konj. „Vidiš, on misli da sam ja mutav i beslovesan kao njegovi ostali konji. Pa, kada bih zaista bio, istog trenutka kada bih se oslobodio, pošao bih nazad kući, do svoje štale i obora; nazad do njegove palate koja je na dva dana prema jugu. Tamo će me tražiti. Ne bi ni pomislio da ću sam poći prema severu. A ionako će verovatno misliti da ga je neko iz sela u kojem smo prethodno bili pratio dovde i ukrao me.“

„Oh, ura!“, reče Šasta. „Onda ćemo na sever. Celog života žudeo sam da krenem na sever.“

„Razume se da jesi“, reče konj. „To je zbog krvi u tebi. Siguran sam da si od pravog severnjačkog soja. Ali nemoj biti previše glasan. Mislim da će obojica uskoro zaspati.“

„Najbolje da se prišunjam nazad i vidim“, predloži Šasta.

„To je dobra ideja“, reče konj. „Ali pazi da te ne uhvate.“

Sada je bilo prilično mračnije i vrlo tiho, izuzev zvuka talaša na obali, koje Šasta jedva da je primećivao, jer ih je slušao po čitav dan i noć otkako zna za sebe. Dok se primicao, iz kolibe nije dopirao ni zračak svetlosti. Kada je oslušnuo ispred nje, nije bilo ni šuma. Kad je obišao do jedinog prozora, posle

sekunde ili dve začuo je poznati zvuk piskutavog hrkanja starog ribara. Bilo je čudno pomisliti da ga više nikada neće čuti ako se sve bude odvijalo kako treba. Zadržavajući dah i osećajući da mu je pomalo žao, ali mnogo manje žao nego što mu je bilo drago, Šasta skliznu preko trave do magarčeve štale, pa napipa put do mesta na kome je znao da se nalazi ključ, otvori vrata i nađe sedlo i uzde konja koji su tu bili zaključani preko noći. On se naže i poljubi magarca u njušku. „Žao mi je što ne možemo *tebe* da povedemo“, reče on.

„Najzad si stigao“, reče konj kada se Šasta vratio. „Počeo sam da se pitam šta li ti se desilo.“

„Uzimao sam tvoje stvari iz štale“, odvrati Šasta. „A sad, možeš li da mi kažeš kako da ih stavim?“

Sledećih nekoliko minuta Šasta se dao na posao, vrlo pažljivo da ne bi zazveketao, dok je konj govorio: „Malo dotegni taj remen“, ili „Kopču ćeš naći malo niže“, ili „Moraš poprilično da skратиš te stremene“. Kad je sve bilo gotovo, on reče:

„E sad moramo da stavimo uzde radi reda, ali nećeš ih koristiti. Veži ih za prednji kraj sedla: i to veoma labavo, tako da mogu da radim glavom šta poželim. I upamti – ne smeš ih dirati.“

„Pa čemu onda uopšte služe?“

„Normalno bi služile da me usmeravaš pomoću njih“, odvrati konj. „Ali pošto ću na ovom putu vođa biti ja, onda te molim da držiš ruke k sebi. A ima još nešto. Ne nameravam da trpim da me hvataš za grivu.“

„Ali čekaj“, zakuka Šasta. „Ako se neću držati ni za uzde ni za tvoju grivu, za šta ću se onda držati?“

„Držaćeš se kolenima“, reče konj. „To je tajna dobrog jahanja. Uhvati mi telo između kolena koliko god jako hoćeš; sedi pravo, uspravno kao proštac; laktove drži uz sebe. I uzgred, šta si uradio s mamuzama?“

„Stavio ih na pete, razume se“, reče Šasta. „Toliko umem.“

„E, onda možeš da ih skineš i da ih staviš u bisage. Možda ćemo moći da ih prodamo kad stignemo u Tašban. Spreman? Mislim da sada možeš da se popneš.“

„Uh! Grozno si visok“, jeknu Šasta posle prvog, neuspelog pokušaja.

„Konj sam, to je sve“, glasio je odgovor. „Svak bi pomislio da sam kamara sena kad bi te video kako pokušavaš da se popneš na mene! Eto, tako je bolje. A sad sedaj i upamti šta sam ti govorio o kolenima. Smejurija da ja koji sam predvodio juriše konjice i pobeđivao na trkama imam u sedlu vreću krompira poput tebe! Svejedno, krećemo.“ On se zakikota, ne bez blagonaklonosti.

U svakom slučaju, njihovo noćno putovanje otpočeo je veoma pažljivo. Konj je najpre otišao malo južnije od ribareve kolibe do rečice, koja je na tom mestu tekla prema moru, pa se postarao da u blatu ostavi vrlo jasne otiske kopita prema jugu. Ali čim su se obreli nasred gaza, okrenuo je uzvodno i gazio kroz vodu dok se nisu našli na stotinak metara od kolibe prema kopnu. Onda je odabrao lep šljunkovit deo obale na kome neće ostati tragovi kopita, pa je izašao na severnoj strani. A onda, i dalje običnim korakom, krenuo je prema severu dok koliba, usamljeno drvo, magareća štala i potok – u stvari, sve što je Šasta ikada znao – nisu iščezli sa vidika u sivoj tmigni letnje noći. Išli su uzbrdo i sada su se našli na vrhu uzvišice – uzvišice koja je oduvek predstavljala granicu poznatog sveta za Šastu. Nije mogao da vidi šta se to pruža pred njima, osim da je prostor otvoren i travnat. Izgledao je beskrajno: divalj, samotan i slobodan.

„Pazi ti to!“, primeti konj. „Kakvo mesto za galopiranje, a?“

„Oh, nemoj“, reče Šasta. „Ne još. Ne znam kako da – molim te, konju. Ne znam ni kako se zoveš.“

„Njih-hini-njinni-huuki-hah“, reče konj.

„To nikada neću biti u stanju da izgovorim“, reče Šasta.
„Mogu li da te zovem Bri?“

„Pa, ako ne možeš ništa bolje da smisliš, onda pretpostavljam da moraš“, reče konj. „A kako ja da zovem tebe?“

„Zovem se Šasta.“

„Hm“, reče Bri. „Eto ti sad imena *stvarno* teškog za izgovor. Nego, u vezi s tim galopom. Mnogo je lakši nego kas, samo ako znaš kako, zato što ne moraš da se stalno dižeš i spuštaš. Uhvati se kolenima i drži pogled pravo između mojih ušiju. Ako ti se učini da ćeš da padneš, samo stegni jače i sedi uspravnije. Spreman? A sad, ka Narniji i Severu.“

POGLAVLJE 2

Usputna pustolovina

Bilo je gotovo podne sledećeg dana kada je Šastu probudilo nešto toplo i meko što mu se kretalo po licu. Otvorio je oči i otkrio da gleda u izduženu konjsku gubicu; vrh njuške i gubice gotovo su dodirivali njegove. Prisetio se uzbuđljivih događaja od protekle noći i digao se u sedeći položaj. Ali kada je to uradio, zaječao je.

„Au, Bri“, reče on. „Baš me boli. Svaki delić. Jedva mogu da se mrdnem.“

„Dobro jutro, maleni“, reče Bri. „Plašio sam se ja da ćeš se možda osećati malo ukočeno. To sigurno nije od padanja. Pao si najviše desetak puta, i to uvek na divnu, meku i gipku travu, a tako pasti mora da je pravo uživanje. A jedini pad koji je mogao da bude gadan ublažio je onaj bodljikavi žbun štipavca. Ne: to ispočetka teško pada sâmo jahanje. Šta ćemo s doručkom? Ja sam već jeo.“

„Oh, briga me za doručak. Briga me za sve“, reče Šasta. „Kažem ti da ne mogu ni da mrdnem.“ Ali konj ga je gurkao njuškom i nežno ga ćuškao nogom sve dok ga nije naterao da ustane. Onda se Šasta obazreo i video gde se nalaze. Iza njih se protezao mali čestar. Pred njima se, poprskana belim cvećem, prema ivici grebena spuštala livada. Daleko pod njima, toliko da je zvuk udara talasa bio vrlo slab, pružalo se